

NGƯỜI TÌNH CHUNG THỦY (3)

(Tập ghi).

Trong một thư email gửi tôi 14 năm trước, nhân biết tôi đã xóa đi hết trong computer 518 trang Tiếng Gõ Định Mệnh, anh Văn Quang (tác giả Chân Trời Tím) đã viết:

*-Tôi nghĩ có lẽ chỉ vì sự cần trọng của UT mà ra, và điều đó khiến chị rất buồn, nếu không muốn nói là đau lòng. Làm sao hơn được khi mỗi người có một quan niệm riêng về “chính mình”. **Cái Tôi của tôi KHÔNG PHẢI là cái Tôi của người bên tôi.** Thế nên khó mà đoán trước được người “**không phải là mình**” dù cho đó là những ý nghĩ tốt đẹp nhất.*

Rồi anh Văn Quang khuyên:

*-Tôi chỉ tin một điều rằng “**Mọi sự thật đều được phơi bày trước ánh sáng**” nên chẳng sợ gì “chuyện thiên hạ sự”. Những cái gì mất thì đã mất rồi, không bao giờ tìm lại được. **Cái ở phía trước ta mới là của ta và rồi nó cũng sẽ mất.** Cứ thế mà đi mới bình thản được. Còn nhiều hệ lụy là còn mệt mỏi dài dài. **TA CỨ ĐI TỚI DÙ CÒN HAY MẤT.***

*

* *

Ai cũng có những thống khổ riêng và tự tìm cách hóa giải bằng phương thức này phương thức nọ. Phương cách của tôi là chỉ miên man làm việc; biết bao năm qua viết xuống hết trên con chữ; bây giờ, tìm lại được người tình đầu tiên, tôi thả những nỗi niềm trên cung bậc âm thanh.

Ngày xưa còn trẻ, vẫn ngạo mạn như thềm câu hát của George Moustaki:

“Je ne suis jamais seule avec ma solitude” (Tôi không bao giờ cô đơn với nỗi cô đơn của tôi.)

Bây giờ mới thấy sợ hãi nỗi cô đơn rất đặc thù phủ chụp lên đôi mắt, vóc dáng và cuộc đời mình.

Lúc nãy trong cuộc trò chuyện điện thoại với Phan Diên, tôi nói:

-Anh hãy nhìn qua một lượt những người anh giao thiệp trong giới văn nghệ hải ngoại, thấy có ai end-up cuộc đời bằng sự “khóc lẻ loi một mình?”

Phan Diên đáp *“không!”*

Tôi tiếp:

-Có một người: BG!

(Trong trí hiện nhanh hình ảnh giận dữ của đứa con gái cách đây đã bốn năm.

Bốn năm xưa, 2015, lúc còn ở với tôi, có một đêm nghe Âu Cơ tâm sự:

“Con đang nghẽn theo một đề tài muốn viết. Lớp dạy ở đại học làm con bị khủng hoảng đến không viết được...”

Tôi nói:

“Còn mẹ thì không bao giờ nghẽn...”

Chỉ thế mà Âu Cơ la lên:

“Đúng rồi! Cái gì mẹ cũng hơn người khác... Tài hoa cũng hơn người khác mà đau khổ cũng hơn người khác.”

Tôi đâm ngỡ ngàng khi nhìn ra được một sự thật.

Lặng người hồi lâu, tôi nói ôn tồn:

“Bây giờ con 26 tuổi. Ông TNH bỏ đi lúc con 8 tuổi. Thì trong 18 năm qua ở với mẹ, có ngày nào mà con thấy mẹ KHÔNG gặp những vấn đề cần phải đối phó? Sở dĩ nói ‘không nghẽn’ là bởi mẹ ‘không cho phép mình nghẽn’. Nếu để nghẽn thì ai lo cho Bà, cho con? Vì vậy mà cứ luôn luôn phải tự mình tìm cách vượt qua khúc quanh...”

Câu chuyện để lại một xúc cảm sâu sắc trong tâm hồn tôi theo cái giá “đồ kỵ” phải nhận lãnh trong suốt cuộc đời để đánh đổi cho hai chữ “tài hoa” nhận từ Thượng Đế.

Âu Cơ xa tôi (hay tôi xa Âu Cơ?) từ đó.

Dù vậy, nước mắt bao giờ cũng chảy xuống... Tôi âm thầm chấp nhận bất cứ thống khổ nào từ Thượng Đế hay Con Người đưa đến, để còn được nhìn thấy mặt con.

Buổi chiều nay, một câu chuyện xảy ra cũng tương tự như câu chuyện 4 năm về trước...

Cái cảm nghĩ ngỡ ngàng trở lại, đồng lúc với nỗi xót xa vô hạn cho đứa con gái. Nó không có được đam mê âm nhạc như tôi; không có được ngón đàn để úp mặt vào những khi muốn khóc. Nỗi thống khổ của Âu Cơ có lẽ còn cao hơn rất nhiều so với nỗi thống khổ của tôi do từ điểm thiếu sót đó.

Từ rất lâu rồi, tôi muốn cho Âu Cơ (và cả Vân San) tất cả gia sản tinh thần nào tôi có. Nhưng làm sao được khi mỗi người một số kiếp? Dầu là mẹ nhưng tôi không thể bước giùm trên đôi chân của chúng. Tôi chỉ thấy xót xa thật nhiều cho hai đứa con...

*

**

Tôi nói với Phan Diên:

“Mấy ngày qua, tìm lại được tiếng đàn, BG không còn thấy sợ sự cô đơn nữa. Nghĩ đi nghĩ lại mới nhận biết rằng cây violon Ở LẠI trong đời BG lâu nhất, lâu hơn cả Mẹ già. Đó là người tình giang hồ của ông thân BG. Khi BG chào đời đã thấy nó hiện hữu trong nhà. Ông chết đi, để nó lại cho BG. Lúc còn trong trường Nhạc thì cây violon là người bạn chí thiết; lớn lên, bắt đầu cuộc sống rày đây mai đó, lại trở thành người tình được yêu duy nhất trong cuộc

đời chẳng chịt những mối tình đến rồi đi. Những khúc quanh đau khổ cũng chỉ cây violon chứng kiến, mọi giòng lệ âm thầm chảy ngược vào tim cũng chỉ mỗi cây violon nhìn rõ. Mẹ già chưa bao giờ thấy BG khóc, nhưng cây violon từng rất nhiều lần nghe tiếng khóc BG suốt qua những âm thanh buồn rượi. Trong căn nhà những-người-trăm-năm-cũ, cây violon nằm lặng im một chỗ, thương xót chứng kiến những thăng trầm không ngớt đưa đến trong cuộc sống mình. Kể đến người đi liên tục, ngay cả mẹ già, rồi hai đứa con cũng lìa bỏ BG... Vậy mà duy chỉ cây violon-người-tình-chung-thủy vẫn hiện hữu, đợi chờ cơ hội lau khô cho BG những giòng nước mắt xót xa.”

**/ “Những cái gì mất thì đã mất rồi, không bao giờ tìm lại được.”*

Tình cảm (cho dù là tình mẹ con) cũng vậy.

**/ “Cái ở phía trước ta mới là của ta và rồi nó cũng sẽ mất.”*

Cây đàn violon đang ở trước mặt. Nó “cũng sẽ mất” ngày nào tôi xuôi tay nhắm mắt.

Bây giờ tôi chỉ còn ngần ấy. Giòng âm thanh ba ngày trước làm hứng thú bao nhiêu thì buổi thứ tư hôm nay lại nghe nức nở bấy nhiêu.

**/ TA CỨ ĐI TỚI DÙ CÒN HAY MẤT.*

Ở câu này của anh Văn Quang lại nhớ thật nhiều cái tên Nhậm Ngã Hành trong truyện Kim Dung vừa mới được anh Phan Diên diễn dịch qua cuộc điện thoại tôi nay: *“Mình ta ta bước đi.”*

*

* *

Giờ này đã quá khuya, ba giờ sáng. Người tình Âm Nhạc không khóc được giùm tôi bằng những âm thanh, nên chỉ tự mình tôi ứa ra những giọt lệ tuyệt vọng...

Trần Thị Bông Giấy

(Bài viết xong tại San Jose, thứ Ba April 23, 2019 2:50 sáng).

[]